

Η ένωση της Ιερής Παράδοσης και της επιστημονικής έρευνας ως αρωγή στη θεώρηση βιοηθικών διλημμάτων (Μαρία Ιωσηφίδου, Νοσηλεύτρια - Μάστερ Θεολογίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Η ορθόδοξη ηθική θεωρεί τον άνθρωπο ως πρόσωπο και γι' αυτό του αναγνωρίζει το δικαίωμα στην ελευθερία, μη αποδεχόμενη καμία προσπάθεια περιορισμού της. Έχοντας τα παραπάνω στο νου, η αδυναμία ενός εμβρύου να εκφράσει την αντίθεσή του στην αλλαγή της γενετικής του σύστασης θεωρείται ηθικά μη αποδεκτή πρακτική. Παραταύτα, σε περιπτώσεις ασθενειών που μπορεί να οδηγήσουν στον θάνατο ή έστω και σε μεγάλα προβλήματα υγείας, πρέπει να υπάρχει διαφορετική αντιμετώπιση. Είναι προφανές πως ενώ κανείς δεν μπορεί να ξέρει αν ένα παιδί θα επιθυμούσε να γεννηθεί με συγκεκριμένα εξωτερικά χαρακτηριστικά, είναι σίγουρο πως δεν θα ήθελε να έρθει στον κόσμο με μια ανίατη γενετική νόσο η οποία θα το ακολουθεί και θα το βασανίζει σε όλη τη διάρκεια της ζωής του, ακόμα και περιορίζοντάς την. Το επιχείρημα των δικαιωμάτων του εμβρύου πιθανόν να είναι καλύτερο να μην λαμβάνεται υπόψη

όταν κάτι θα εφαρμοστεί σε αυτό για καθαρά θεραπευτικούς σκοπούς.

Η βιοτεχνολογία εκτός από τις προοπτικές της ίασης και τα ηθικά διλήμματα που θέτει η εφαρμογή της, ανοίγει ένα καινούριο παράθυρο στην κατεύθυνση της κατανόησης του κόσμου αλλά και του ίδιου του ανθρώπου, καθώς φανερώνει πλευρές της φύσης του που παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον. Οι πτυχές αυτές της ανθρώπινης ύπαρξης, αν φωτιστούν από το πνεύμα της διδασκαλίας της ορθοδοξίας παρέχουν την δυνατότητα της ενίσχυσης των πατερικών ανθρωπολογικών θέσεων της. Η θεώρηση των βιοηθικών διλημάτων μπορεί να βρει μεγάλη βοήθεια από την ένωση αυτή της Ιερής Παράδοσης και της σύγχρονης επιστημονικής έρευνας.

Η μελέτη της θεραπείας στα γενετικά κύτταρα με στόχο την εξέλιξη της τελευταίας και την ασφαλή κλινική της εφαρμογή φανερώνει μια άλλη οπτική της αξίας της ζωής του εμβρύου η οποία είναι συμπληρωματική της ορθόδοξης άποψης και χαρακτηρίζεται από την πλήρη εναρμόνιση με αυτή. Όπως έχει αναφερθεί, τα ευεργετικά αποτελέσματα της μεθόδου δεν αφορούν μόνο τα έμβρυα στα οποία έχει διαγνωσθεί κάποια ασθένεια ή προδιάθεση για ασθένεια αλλά και όλους τους απογόνους τους. Ο τόσο σημαντικός διάλογος που αφορά τις συνέπειες της θεραπείας στα γεννητικά κύτταρα στους απογόνους ενός υποθετικά θεραπευμένου εμβρύου δίνει ίσως μια αποστομωτική απάντηση σε εκείνους που υποστηρίζουν ότι το έμβρυο δεν αποτελεί πρόσωπο καθώς ο ζυγώτης ή το έμβρυο το οποίο υπόκειται στην γονιδιακή παρέμβαση αντιμετωπίζεται σαν κοινωνικό πρόσωπο, ακόμα κι αν αυτό μπορεί να συμβαίνει ακούσια. Οι παρεμβάσεις που

λαμβάνουν χώρα σε αυτό δεν αφορούν μόνο την πορεία και κατάσταση της υγείας του ίδιου αλλά και την αντίστοιχη των απογόνων του και συνεπώς και ενός κομματιού ολόκληρης της ανθρωπότητας. Κάτω από αυτή την οπτική, η βιοηθική και η επιστημονική έρευνα δεν κρίνουν το έμβρυο στην φάση του ζυγώτη στη βάση αυτού που είναι εκείνη τη στιγμή αλλά με βάση την πορεία του στην κοινωνία. Ακριβώς αυτός είναι και ο τρόπος με τον οποίο η ορθόδοξη διδασκαλία βλέπει τον άνθρωπο. Για την ορθόδοξη άποψη, ο άνθρωπος δεν είναι μια απλή βιολογική μονάδα, μια μηχανή, αλλά ένα πρόσωπο το οποίο έχει την προοπτική να αποκτήσει την αιώνια ζωή και την τελείωση.

Εν κατακλείδι, η Ορθόδοξη Εκκλησία ευλογεί και ενθαρρύνει την ιατρική έρευνα για την ίαση των ανθρώπων, μη αποδεχόμενη όμως την καταστροφή των ανθρώπινων εμβρύων για κανένα απολύτως λόγο, ερευνητικό ή όχι. Η θεραπεία ασθενών μέσω της θανάτωσης άλλων ανθρώπων, όπως είναι τα έμβρυα-δότες βλαστοκυττάρων δεν έχει πιθανότητες να γίνει αποδεκτή ηθικά από την Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία, σε αντίθεση με την χρήση βλαστοκυττάρων από ενήλικες η οποία κρίνεται με θετική οπτική. Επιπλέον, η Ορθόδοξη Πίστη ορίζει ότι η σημαντικότητα της ανθρώπινης ζωής απαιτεί μια πνευματική θεραπεία, απαραίτητη για την ίαση οποιασδήποτε ασθένειας[202].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

[202] Β. Φανάρας, “Stem Cell Research: Aspects from the Orthodox Christian Perspective”(2010), Επιστημονική Επιθεώρηση του Μεταπτυχιακού Προγράμματος «Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία», τ.Α΄, σελ.285